

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 5, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Gerecht van de Europese Unie, ECLI:EU:T:2022:86](#) 23-02-2022

Plaatsing HFPO-DA op kandidatenlijst lijst ZZS in REACH/ECHA

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:961](#) 11-02-2022

Omgevingsvergunning milieu en afwijken bestemmingsplan/Lansingerland

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2022:333](#) 03-02-2022

Handhaving/Oirschot

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:580](#) 23-02-2022

Bestemmingsplan/Bladel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:581](#) 23-02-2022

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets/Zwartewaterland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:571](#) 23-02-2022

Omgevingsvergunning/Smallerland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:511](#) 16-02-2022

Omgevingsvergunning/Utrecht

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:517](#) 16-02-2022

Warmteplan/Amsterdam

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:405](#) 09-02-2022

Bestemmingsplan/Purmerend

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Smallerland

Artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor maakt het mogelijk om bouwwerken te gebruiken anders dan het bestemmingsplan toestaat, maar beoogt niet het wijzigen van gebruik van onbebouwde gronden zonder dat bouwwerken aanwezig zijn.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Ooststellingwerf heeft geweigerd aan RetailPlan B.V. een omgevingsvergunning te verlenen voor het vestigen van een supermarkt op een perceel in Oosterwolde. Op 10 mei 2019 heeft Retailplan B.V. een aanvraag gedaan voor een omgevingsvergunning om in afwijking van het bestemmingsplan 'Bedrijventerreinen' het op het perceel aanwezige bedrijfspand te mogen gebruiken als supermarkt. Op grond van het bestemmingsplan rust op het perceel de bestemming 'Bedrijventerrein'. De rechtbank heeft het beroep van RetailPlan B.V. tegen het besluit van het college niet-ontvankelijk geoordeeld. De reden daarvoor is dat het op het perceel aanwezige gebouw op 29 februari 2020 is afgebrand. Er staat feitelijk geen bouwwerk meer en er is voor de door RetailPlan B.V. gewenste herbouw van het pand (nog) geen omgevingsvergunning verleend. In dit verband heeft de rechtbank overwogen dat, mocht de gevraagde omgevingsvergunning alsnog worden verleend, zoals RetailPlan B.V. wenst, zij geen gebruik kan maken van deze omgevingsvergunning omdat deze vergunning ziet op een bouwwerk dat is afgebrand en aldus niet meer in gebruik is. De rechtbank overweegt dat artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor immers niet het wijzigen van het gebruik van onbebouwde gronden beoogt, zonder dat op die gronden bouwwerken aanwezig zijn.

RetailPlan B.V. betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat zij procesbelang heeft. RetailPlan B.V. wijst daarbij op diverse uitspraken van de Afdeling, waaruit zij afleidt dat het procesbelang niet komt te vervallen als het doel van een belanghebbende kan worden bereikt door het succesvol doorlopen van de bestuursrechtelijke procedure. RetailPlan B.V. stelt dat voor haar doel, namelijk het verkrijgen van een omgevingsvergunning voor het vestigen van een supermarkt op het perceel, het succesvol doorlopen van de hogerberoepsprocedure van

betekenis is. Volgens haar heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat zij geen gebruik kan maken van de gevraagde omgevingsvergunning als deze alsnog wordt verleend, omdat het bouwwerk is afgebrand.

Rechtsvraag

Bestaat er, gelet op artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor, geen procesbelang meer als op een perceel feitelijk geen bouwwerk meer staat en er voor een door een partij gewenste herbouw van het pand (nog) geen omgevingsvergunning is verleend?

Uitspraak

De Afdeling stelt vast dat RetailPlan B.V. met haar aanvraag heeft beoogd een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang met artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor te verkrijgen. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak overwogen dat artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor ziet op het gebruik van bouwwerken en van bij die bouwwerken aansluitend terrein. De rechtbank heeft vervolgens overwogen dat, mocht de gevraagde omgevingsvergunning alsnog worden verleend, zoals RetailPlan B.V. wenst, zij geen gebruik kan maken van deze omgevingsvergunning omdat deze vergunning ziet op een bouwwerk dat is afgebrand en aldus niet meer in gebruik is. De rechtbank overweegt dat artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor niet het wijzigen van het gebruik van onbebouwde gronden beoogt, zonder dat op die gronden bouwwerken aanwezig zijn. Omdat er op het perceel feitelijk geen bouwwerk meer staat en er (nog) geen omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen is verleend, is naar het oordeel van de rechtbank ieder belang bij de procedure komen te vervallen.

Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor het mogelijk maakt om bouwwerken te gebruiken anders dan het bestemmingsplan toestaat en dat het artikel niet het wijzigen van gebruik van onbebouwde gronden beoogt zonder dat bouwwerken aanwezig zijn. Hiervoor verwijst de Afdeling naar de Nota van Toelichting bij het Bor (Stb. 2014, 333, p. 54), waarin staat dat onderdeel 9 alleen ziet op de mogelijkheid om aan bestaande gebouwen een andere functie te geven. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 4 februari 2020, (ECLI:NL:RVS:2020:338), onder 4.2, biedt artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor geen grondslag voor het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van een gebouw dat niet feitelijk aanwezig en vergund is. In onderdeel 9 staat namelijk dat het afwijkende gebruik alleen vergund mag worden als dat niet gepaard gaat met bouwactiviteiten die ertoe leiden dat de bebouwde oppervlakte en het bouwvolume worden vergroot. In geval van nieuwbouw gaat het

afwijkende gebruik per definitie gepaard met bouwactiviteiten. Anders dan RetailPlan B.V. kennelijk meent, bestaat er dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat deze zinsnede uit het negende lid alleen betrekking heeft op het vergroten van bestaande gebouwen en dat daarom het gebruik van te realiseren nieuwe gebouwen, zolang een dergelijk nieuw gebouw niet groter is dan het eerder aanwezige gebouw, op grond van artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor wel vergund kan worden.

In de uitspraak van de Afdeling van 17 juli 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:2433), is onder 12.1 op de eis dat het moet gaan om een bestaand gebouw een uitzondering gemaakt in een geval waarin er weliswaar nog niet een gebouw feitelijk aanwezig was, maar voor dat gebouw wel al een in werking getreden vergunning voor het bouwen voorlag. In het geval van het perceel van RetailPlan B.V. is echter, zoals zij desgevraagd op de zitting heeft erkend, geen nieuwe omgevingsvergunning voor het (her)bouwen van het eerder op het perceel aanwezige en verbrande gebouw aangevraagd, laat staan verleend en in werking getreden.

Dit betekent dat het betoog van RetailPlan B.V. dat zij nog procesbelang heeft bij een oordeel over het bestreden besluit tot weigering van de gevraagde omgevingsvergunning in het geval in de toekomst alsnog een door haar aan te vragen omgevingsvergunning voor het (her)bouwen van een gebouw op het perceel wordt verkregen, niet slaagt. Anders dan RetailPlan B.V. betoogt, komt voor het aannemen van procesbelang in dit geval geen betekenis toe aan de stelling dat zij daarvan voordeel kan hebben in een andere nog te volgen procedure. Met die stelling wordt immers miskend dat voor de toepassing van de hier aan de orde zijnde afwijkingsbevoegdheid imperatief is dat een bestaand gebouw op het perceel aanwezig is. Die voorwaarde staat eraan in de weg dat kan worden geoordeeld dat RetailPlan B.V. het doel dat zij met het beroep voor ogen staat kan bereiken als het gebouw ten aanzien waarvan afwijkend gebruik is aangevraagd niet meer bestaat. Gelet hierop komt evenmin beslissende betekenis toe aan het betoog dat het volgen van de procedure van afdeling 3.4 van de Awb tot herziening van het bestemmingsplan om de door RetailPlan B.V. op het perceel gewenste ontwikkeling alsnog mogelijk te maken, voor haar nadelig is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:571

Zaaknummer: 202006586/1/R3

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 onder a onder 2° Wabo en 4 aanhef en onderdeel 9 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Purmerend

Bestemmingsplan dat voor parkeerbehoefte van bewoners verwijst naar deelauto's dient ook in een regeling daarvoor te voorzien.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in het ophogen van het bestaande (kantoor)pand met twee nieuwe verdiepingen op het perceel aan de Gorslaan 10 in Purmerend en maakt maximaal 57 sociale appartementen mogelijk. Op zowel de begane grond als de verdiepingen wordt een woonfunctie mogelijk gemaakt.

Appellant (een omwonende) betoogt dat het plan voor de toekomstige bewoners in het geheel niet in parkeerplaatsen voorziet. Het gevoerde ontmoedigingsbeleid voor autobezit, betekent volgens appellant niet dat toekomstige bewoners niet over een auto zullen beschikken, omdat niets zich hiertegen verzet. Verder voert appellant aan dat de door de raad voorgestelde parkeerregulering een onzekere toekomstige gebeurtenis is. Zij wijst erop dat in het plan niet is geborgd dat de straten rondom het pand zullen worden aangewezen als parkeervergunninggebied.

De raad is in het ontwerpplan uitgegaan van een parkeernorm van 0,7 parkeerplaatsen per woning. Van de gehanteerde parkeernorm is conform de kencijfers van de CROW 0,3 nodig voor bezoekers. Afgerond komt dat neer op 18 parkeerplaatsen. In de planregels is voor de verlening van een omgevingsvergunning alleen voorgeschreven dat wordt voorzien in parkeerplaatsen conform de bezoekersparkeernorm.

Volgens de plantoelichting wordt op het eigen terrein in 19 parkeerplaatsen voorzien. Hiervan zijn 18 parkeerplaatsen bedoeld voor bezoekers. Daarnaast wordt onderzocht of het mogelijk is om te voorzien in een parkeerplaats voor een deelauto ten behoeve van de toekomstige bewoners.

De Afdeling doet een tussenuitspraak.

Rechtsvraag

Heeft verweerder voldoende onderbouwd dat het plan niet zal leiden tot een toename van de parkeerdruk door bewoners op de openbare parkeerplaatsen in de omgeving?

Uitspraak

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de raad onvoldoende onderbouwd dat het plan niet zal leiden tot een toename van de parkeerdruk door bewoners op de openbare parkeerplaatsen in de omgeving. De parkeerbehoefte voor bewoners die bij hantering van de CROW-kencijfers zou bestaan uit 23 parkeerplaatsen, is niet op het eigen terrein voorzien. Nu het plan er niet aan in de weg staat dat toekomstige bewoners over een auto kunnen beschikken, had de raad aan de hand van cijfers inzichtelijk moeten maken hoeveel ruimte er in de omgeving is om een eventuele parkeerbehoefte voor bewoners in de omgeving op te vangen. Dit heeft de raad niet gedaan. Voor zover de raad op de zitting heeft toegelicht dat in november 2021 de parkeerdruk in het desbetreffende gebied is gemeten en 59% bedroeg, zodat in de omgeving voldoende parkeerplaatsen beschikbaar zijn indien er toch een grotere parkeerbehoefte bij bewoners van de nieuwe appartementen is dan waarvan de raad is uitgegaan, heeft de raad dit niet met stukken inzichtelijk gemaakt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:405

Zaaknummer: 202104875/1/R1

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Plaatsing HFPO-DA op kandidatenlijst lijst ZZS in REACH/ECHA

Wijze van toetsing door Unierechter van beoordeling van stofeigenschappen door ECHA op basis waarvan HFPO DA op de kandidatenlijst voor ZZS is geplaatst.

Casus

Het Europees agentschap voor chemische stoffen (ECHA) heeft HFPO-DA (FRD-903) in juli 2019 op de kandidatenlijst voor eventuele opnemering in bijlage XIV bij Reach (kandidatenlijst voor zeer zorgwekkende stoffen, ZZS) geplaatst op grond dat zij even zorgwekkend is als andere in artikel 57, onder a tot en met e, van Reach genoemde stoffen en die waarschijnlijk ernstige gevolgen hebben voor de gezondheid van de mens en het milieu in de zin van artikel 57, onder f, van Reach (soortgelijke zorg).

De stof komt vrij bij het zogenoemde GenX-proces, waarmee Chemours fluoropolymeren produceert. Chemours heeft tegen het besluit beroep ingesteld.

Rechtsvragen

1. Op welke wijze toetst de Unierechter de beoordeling van ECHA?
2. Wanneer kan sprake zijn van soortgelijke zorg als bedoeld in artikel 57, onder f, REACH?

Uitspraak

1. Volgens de rechtspraak beschikken de bevoegde autoriteiten van de Unie op een gebied van evoluerende en complexe technologie als dat in de onderhavige zaak over een ruime beoordelingsmarge, met name wat betreft de beoordeling van zeer complexe wetenschappelijke en technische feiten, om de aard en de draagwijdte van de door hen vastgestelde maatregelen te bepalen, terwijl de toetsing door de Unierechter beperkt moet blijven tot de vraag of er sprake is van een kennelijke fout van beoordeling of misbruik van bevoegdheid, dan wel of de autoriteiten de grenzen van hun beoordelingsbevoegdheid

kennelijk hebben overschreden (zie arresten van 21 juli 2011, Etimine, C-15/10, ECLI:EU:C:2011:504, punt 60 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 30 april 2015, Polynt en Sitre/ECHA, T-134/13, niet gepubliceerd, ECLI:EU:T:2015:254, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In die omstandigheden moeten volgens vaste rechtspraak de door verzoekster aangevoerde gegevens volstaan om de in die handeling gebruikte feitelijke beoordelingen ongeloofwaardig te maken (zie arrest van 9 september 2011, om aan te tonen dat een dergelijke autoriteit een kennelijke beoordeling heeft begaan die de nietigverklaring van de betrokken handeling rechtvaardigt (zie arrest van 9 september 2011, Frankrijk/Commissie, T-257/07, ECLI:EU:T:2011:444, punt 86 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In een dergelijke context kan de Unierechter zijn beoordeling van wetenschappelijke en technische feiten niet in de plaats stellen van die van de instellingen waaraan het VWEU deze taak als enige heeft opgedragen (zie arresten van 21 juli 2011, Etimine, C-15/10, ECLI:EU:C:2011:504, punt 60 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 30 april 2015, Polynt en Sitre/ECHA, T-134/13, niet gepubliceerd, ECLI:EU:T:2015:254, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Ook volgens de rechtspraak is de ruime beoordelingsbevoegdheid van de autoriteiten van de Unie, die een beperkte rechterlijke toetsing van hun uitoefening van die beoordelingsbevoegdheid impliceert, niet alleen van toepassing op de aard en de omvang van de te nemen maatregelen, maar tot op zekere hoogte ook op de vaststelling van de basisfeiten. Hoewel een dergelijke rechterlijke toetsing een beperkte draagwijdte heeft, vereist zij echter dat de autoriteiten van de Unie die de betrokken handeling hebben vastgesteld, voor de unierechter moeten kunnen aantonen dat zij bij de vaststelling van de handeling daadwerkelijk gebruik hebben gemaakt van hun beoordelingsbevoegdheid, hetgeen veronderstelt dat zij rekening hebben gehouden met alle relevante factoren en omstandigheden van de situatie die de handeling beoogt te regelen (zie arresten van 8 juli 2010, Afton Chemical, C-343/09, ECLI:EU:C:2010:419, punten 33 en 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 30 april 2015, Polynt en Sitre/ECHA (T-134/13, niet gepubliceerd), ECLI:EU:T:2015:254, punt 53 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het staat dus aan de Unierechter om, gelet op de door verzoekster aangevoerde factoren, na te gaan of het aangevoerde bewijs feitelijk juist, betrouwbaar en coherent is, of dit bewijs alle gegevens bevat waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van een complexe situatie en of het de daaruit getrokken conclusies kan staven (arresten van

22 november 2007, Spanje/Lenzing, C-525/04 P, ECLI:EU:C:2007:698, punt 57; 6 november 2008, Nederland/Commissie, C-405/07 P, ECLI:EU:C:2008:613, punt 55; en 9 september 2011, Frankrijk/Commissie, T-257/07, ECLI:EU:T:2011:444, punt 87).

2. Verordening nr. 1907/2006 beoogt de toelatingsprocedure voor te behouden aan bepaalde stoffen die als zeer zorgwekkend zijn aangemerkt, niet alleen vanwege de ernst van hun gevaarlijke gevolgen voor de gezondheid of het milieu, maar ook rekening houdend met andere factoren. Dit laatste kan, afgezien van de waarschijnlijkheid dat de ernstige effecten van een stof zich onder de normale gebruiksomstandigheden van die stof kunnen voordoen, de moeilijkheid omvatten om de risico's van die stoffen adequaat te beoordelen wanneer het onmogelijk is om met de nodige zekerheid een afgeleid niveau zonder effect of een voorspelde concentratie zonder effect te bepalen; of zelfs de mate van bezorgdheid die deze stoffen bij het publiek oproepen, het aantal getroffen personen en de gevolgen van die effecten op het leven, en met name het beroepsleven, van de betrokken personen (arrest van 15 maart 2017, Hitachi Chemical Europe en Polynt/ECHA, C-324/15 P, ECLI:EU:C:2017:208, punt 39). (...)

Het is juist dat de bewoordingen van artikel 57, onder f, van verordening nr. 1907/2006, volgens welke er wetenschappelijk bewijs moet zijn van waarschijnlijke ernstige gevolgen van de betrokken stoffen voor de gezondheid van de mens of voor het milieu die aanleiding geven tot een niveau van bezorgdheid als die van andere in artikel 57, onder a tot en met e, van deze verordening genoemde stoffen, aangeeft dat er een verband moet zijn tussen de ernstige gevolgen van een stof en de mate van bezorgdheid die aan de orde is gesteld. Zoals blijkt uit de niet-uitputtende lijst van factoren in het onderhavige arrest aangehaalde rechtspraak, waaronder de onmogelijkheid om in dat stadium met de nodige zekerheid een afgeleid niveau zonder effect of een voorspelde concentratie zonder effect te bepalen, vereist dit verband echter geen strikte overeenstemming tussen de waargenomen ernstige effecten en de factoren die bij de beoordeling van de mate van bezorgdheid in aanmerking moeten worden genomen.

Instantie: Gerecht van de Europese Unie

Datum uitspraak: 23-02-2022

ECLI: ECLI:EU:T:2022:86

Zaaknummer: T|636/19

Wetsartikelen: 57 onder f Reach (EG 1907/2006)

RECHTSPRAAK

Warmteplan/Amsterdam

In een warmteplan mogen geen normen/criteria worden opgenomen over toepassing van de gelijkwaardigheidsbepaling uit het Bouwbesluit.

Casus

Het warmteplan legt de aansluitplicht in de Sluisbuurt op het warmtenet van Westpoort Warmte vast op basis van de retourwarmte uit het Oostelijk Havengebied. In het plan is een aansluitplicht opgenomen voor 2.700 woningen en 65.000 m² bruto vloeroppervlak aan voorzieningen op het warmtenet.

Rechtsvragen

1. Is het warmteplan een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb?
2. Is de raad bevoegd om in het warmteplan handvatten voor de beoordeling van gelijkwaardigheid te geven?

Uitspraak

1. Het warmteplan – voor zover het gaat om de hoofdstukken 1, 2 en 3 waarin een inkadering van de aansluitplicht op het warmtenet wordt gegeven – is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Het Bouwbesluit 2012 geeft de raad de bevoegdheid een warmteplan vast te stellen. Het warmteplan bevat de uit artikel 1.1, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012 voortvloeiende elementen en een beschrijving van de mate van energiezuinigheid en bescherming van het milieu. In de definitiebepaling staat dat het warmteplan ziet op een bepaald gebied, geldt voor tien jaar en het aantal aansluitingen bepaalt. Die elementen zijn relevant voor het bestaan en de reikwijdte van de aansluitplicht. Verder bepaalt de raad op grond van het Bouwbesluit 2012 in welke mate de gedistribueerde warmte moet voldoen aan de energiezuinigheid en de bescherming van het milieu. Zoals volgt uit de toelichting op artikel 1.1 van het Bouwbesluit (Stb. 2013, 75, p. 26), gelden verder geen specifieke inhoudelijke

vereisten voor een warmteplan. Het rechtsgevolg is dat op grond van artikel 6.10 van het Bouwbesluit 2012 een aansluitplicht ontstaat. De rechtbank heeft ook terecht geoordeeld dat het warmteplan in zoverre een concretiserend besluit van algemene strekking is.

Hoofdstuk 4 van het Warmteplan, waarin de raad heeft beoogd handvatten voor de beoordeling van de gelijkwaardigheid te geven, deelt niet in het besluitkarakter (zie rechtsvraag 2).

2. De raad heeft een mogelijke invulling willen geven aan het begrip gelijkwaardigheid door in hoofdstuk 4 te beschrijven wanneer een beroep kan worden gedaan op een gelijkwaardig alternatief als bedoeld in artikel 1.3 van het Bouwbesluit 2012. Met die beoordelingsmethode zou volgens de raad de vergelijking moeten worden gemaakt en aan de hand daarvan zou ook moeten worden beoordeeld of een aangedragen alternatief gelijkwaardig is. In het Bouwbesluit 2012 is echter niets opgenomen over de eisen en de bepalingsmethode voor de beoordeling van de gelijkwaardigheid van een alternatieve voorziening. Omdat het Bouwbesluit 2012 hiervoor geen grondslag bevat en het hier – anders dan in de overige hoofdstukken van het warmteplan – niet gaat om de uit artikel 1.1, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012 voortvloeiende elementen, komt de raad op grond van het Bouwbesluit 2012 niet de bevoegdheid toe om bindend vast te leggen hoe de gelijkwaardigheidsbeoordeling moet worden ingevuld en wat daarbij wel en niet zou mogen worden meegenomen. Daarom zijn de uitgangspunten van hoofdstuk 4 niet op rechtsgevolg gericht en delen zij niet in het rechtskarakter van de overige op het Bouwbesluit 2012 gebaseerde onderdelen van het warmteplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 16-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:517

Zaaknummer: 202003259/1/R1

Wetsartikelen: 1:3 Awb, 1.1 lid 1 Bouwbesluit 2012 en 6.10 Bouwbesluit 2012

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets/Zwartewaterland

Vanwege het ontbreken van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de oorzaak van gezondheidsrisico's voor omwonenden van geitenhouderijen, hoefde het college geen MER te verlangen.

Casus

Het college heeft een omgevingsvergunning beperkte milieutoets (hierna: OBM) verleend voor het vestigen van een melkgeitenhouderij. Appellante betoogt dat het college had moeten concluderen dat een milieueffectrapport had moeten worden gemaakt, vanwege de gezondheidsrisico's die een geitenhouderij met zich kan brengen. Ter onderbouwing van deze beroepsgrond heeft zij onder meer gewezen op het rapport 'Veehouderij en Gezondheid Omwonenden III, Longontsteking in de nabijheid van geiten- en pluimveehouderijen; actualisering van gegevens uit huisartsenpraktijken 2014-2016' uit september 2018 (hierna: het VGO-rapport III 2018) van het Nivel en het rapport 'Veehouderij en Gezondheid Omwonenden III, Longontsteking in de nabijheid van geiten- en pluimveehouderijen in Gelderland, Overijssel en Utrecht' uit november 2019. Ten onrechte heeft het college hier in zijn besluit van 19 januari 2019, dat geen milieueffectrapport hoeft te worden opgesteld, geen aandacht aan besteed. Het college had hier in ieder geval aandacht aan moeten besteden, vanwege de zorgboerderij die door appellante wordt geëxploiteerd in de directe nabijheid van het perceel.

Rechtsvraag

Heeft het college zich op het standpunt kunnen stellen dat er onvoldoende reden was om een MER te verlangen?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen bevat het VGO-rapport II uit 2017 ('Veehouderij en Gezondheid Omwonenden (aanvullende studies)' van het RIVM) geen algemeen aanvaarde

wetenschappelijke inzichten over de oorzaak van gezondheidsrisico's voor omwonenden van geitenhouderijen. Dit betekent – kort gezegd – dat op basis van dat rapport niet in algemene zin geconcludeerd kan worden dat het ontoelaatbaar is dat het bevoegd gezag de nieuwvestiging van een geitenhouderij mogelijk maakt. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 augustus 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2713.

Ook het door [appellante sub 2] genoemde VGO-rapport III 2018, zoals besproken in overweging 11.3, komt tot de conclusie dat er geen causaal verband is te vinden tussen longontsteking en geitenhouderijen in de omgeving. Dat betekent dat ook uit dit rapport geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten volgen over de oorzaak van gezondheidsrisico's voor omwonenden van geitenhouderijen.

Het college heeft zich, gelet op het voorgaande, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat, nu er ten tijde van het besluit op bezwaar nog geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de oorzaak van gezondheidsrisico's voor omwonenden van geitenhouderijen bekend waren, geen milieueffectrapport hoefde te worden opgesteld. De aanwezigheid van een zorgboerderij in de omgeving, los van het antwoord op de vraag of deze daar overeenkomstig het geldende bestemmingsplan wordt geëxploiteerd, hoefde voor het college geen reden te zijn om toch een milieueffectrapport te verlangen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:581

Zaaknummer: 202004640/1/R4

Wetsartikelen: 2.17 Wabo, 2.2a Bor en 5.13b Bor

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Bladel

Bestemmingsplan, geluidsoverlast bestaand motorcrossterrein, dempingswaarde bosgebied, wijziging baanligging.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in de realisering van een kennis- en innovatiecentrum ten behoeve van de veehouderij met een parkeergarage op het 'Kempisch Bedrijvenpark' te Bladel. Het plangebied grenst aan het motorcrossterrein 'De Ketelberg'.

Appellanten wonen in de omgeving van het plangebied en vrezen dat het voorliggende plan zal leiden tot een aantasting van hun woon- en leefklimaat.

Rechtsvragen

1. Mocht een dempingswaarde van het bosgebied in aanmerking worden genomen, nu geen zekerheid over de instandhouding van het bosgebied bestaat?
2. Is de door appellanten gestelde wijziging van de ligging van het motorcrossterrein van invloed op de geluidbelasting?

Uitspraak

1. In het deskundigenverslag staat dat in het akoestisch onderzoek is uitgegaan van een dempingswaarde van het bosgebied van 0,7 of 0,8 dB, hetgeen kan worden afgeleid uit het verschil tussen de berekende waarden ter plaatse van de woning van [appellant sub 3] in de situatie zonder dempingswaarde en de situatie met bosgebied. Verder staat in het deskundigenverslag dat is uitgegaan van een conservatieve en lage dempingswaarde voor een dergelijk bosgebied. Dat bepaalde delen van het bosgebied zijn gekapt, maakt volgens het deskundigenverslag niet dat het bosgebied geen dempingswaarde heeft. Voorts blijkt uit het deskundigenverslag dat ook in het geval dat het bosgebied in het geheel zou worden gekapt en dus sprake zou zijn van een situatie zonder enige dempingswaarde, ter plaatse van de woning van appellant aan vergunde waarden uit de omgevingsvergunning milieu wordt voldaan. Gelet

hierop ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het akoestisch onderzoek en de 'Reactie zienswijzen ontwerpbestemmingsplan KBP Zuidoost, Hapert' op onjuiste uitgangspunten zouden zijn gebaseerd.

2. Uit het akoestisch onderzoek van 24 april 2018 is op te maken dat op het motorcrossterrein een groot aantal puntbronnen is gemodelleerd. In het deskundigenverslag staat hierover dat hoewel de ligging van de baan lijkt te zijn gewijzigd, door deze fijnmazige modellering van de puntbronnen over het motorcrossterrein een wijziging van deze baan geen significante gevolgen zal hebben voor de uitkomsten van de berekening van deze geluidbelasting. Verder wordt in de 'Geluidsimplificaties springheuvelds motorcrossterrein De Ketelberg te Hapert' van 31 juli 2020 die bureau K&M naar aanleiding van deze beroepsgrond heeft opgesteld, bevestigd dat de verhoogde bronlocaties van de springbulten een beperkt effect hebben bij de woning van [appellant sub 3]. Gelet op het vorenstaande ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat de raad zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de wijzigingen in de baanligging en springbulten geen significante toename van de geluidbelasting zullen hebben ter plaatse van de woning van appellant.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:580

Zaaknummer: 201809540/1/R2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Utrecht

Weigering en intrekking van vergunningen op grond van de Wet Bibob.

Casus

[Appellante] is van oorsprong een zeevisgroothandel, andere activiteiten die zij verricht zijn afvalverwerking en de productie van groen gas. Appellante heeft vergunning gevraagd voor het bouwen van een hal en het veranderen van de inrichting door de uitbreiding van een aantal activiteiten.

Het college heeft de aanvragen geweigerd en gelijktijdig zes vergunningen ingetrokken. Aan dit besluit heeft het college, mede op basis van een advies van het Landelijk Bureau Bibob (hierna: het LBB), ten grondslag gelegd dat ernstig gevaar bestaat dat de vergunningen mede gebruikt zullen worden om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of te verkrijgen, op geld waardeerbare voordelen te benutten, of strafbare feiten te plegen. Het LBB heeft volgens het advies geen beoordeling gemaakt van de strafrechtelijke zaak door de omvang en complexiteit daarvan. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat uit het onderzoek van het LBB feiten en omstandigheden naar voren komen die doen vermoeden dat [appellante] in 2016 en daarvoor de Meststoffenwet heeft overtreden en heeft gehandeld in strijd met artikel 3.3, eerste lid, van de Regeling dierlijke producten. Op basis van het standpunt van de officier van justitie van het Functioneel Parket dat de tenlastegelegde feiten wettig en overtuigend te bewijzen zijn, meent het college dat het vermoeden dat [appellante] deze feiten heeft gepleegd voldoende ernstig is om ze bij het nemen van het besluit te betrekken.

[Appellante] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college onzorgvuldig te werk is gegaan door op basis van een zelfstandige beoordeling van het strafdossier te concluderen dat er sprake is van ernstig gevaar ten aanzien van zowel de a-grond als de b|grond van artikel 3, eerste lid, van de Wet Bibob. Weliswaar is het college volgens [appellante] bevoegd om zelfstandig onderzoek te doen, maar bij het college ontbreekt de deskundigheid om de ernst van het gevaar in te schatten van de feiten waarvoor bij de rechtbank een strafzaak aanhangig is. Het LBB heeft zich juist van een advies over deze feiten

onthouden, wegens het ontbreken van specifieke kennis.

Rechtsvragen

1. Mocht het college het standpunt van de officier van justitie en andere onderdelen van het strafdossier bij haar beoordeling betrekken?
2. Is het besluit tot intrekking en weigering van de vergunningen aan te merken als 'criminal charge' in de zin van artikel 6 van het EVRM?

Uitspraak

1. Niet is in geschil dat het college een zelfstandig onderzoek mag doen naar feiten en omstandigheden. Ook als het LBB geen oordeel heeft gegeven over de ten laste gelegde feiten, kan het college in dat verband informatie opvragen bij de officier van justitie. Het standpunt van [appellante] dat het college zijn beoordeling alleen heeft gebaseerd op het standpunt van de officier van justitie, is niet juist. Het college heeft zich mede gebaseerd op onderdelen van het strafdossier die zijn opgenomen in de bijlagen van het advies van het LBB. (...) Het college heeft de strafbare feiten uit de processen-verbaal dan ook in aanvulling op het advies van het LBB kunnen betrekken bij het nemen van het besluit.
2. Het weigeren en intrekken van vergunningen op grond van artikel 3, eerste lid, van de Wet Bibob, heeft ten doel te voorkomen dat deze worden gebruikt om strafbare feiten te plegen en uit strafbare feiten verkregen of te verkrijgen voordelen te benutten. Er is naar nationaal recht sprake van een bestuurlijke maatregel en niet van een punitieve sanctie. Het plegen van Awr-feiten, de vermoedelijke overtredingen van de Meststoffenwet en de overige feiten, kunnen worden gefaciliteerd door de vergunningen. De Afdeling is daarom van oordeel dat het weigeren en intrekken van de vergunningen een bestuurlijke maatregel is met eerder vermelde strekking: het voorkomen dat deze worden gebruikt om strafbare feiten te plegen en uit strafbare feiten verkregen of te verkrijgen voordelen te benutten. Deze maatregel is er niet (mede) op gericht om leed toe te voegen.

Bij het beoordelen van de zwaarte van de maatregel is van belang of de maatregel zodanig zwaar is dat deze daardoor als een 'criminal charge' moet worden beschouwd. De zwaarte van de maatregel wordt beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven; hoe de betrokkene de maatregel subjectief ervaart, is hierbij in het algemeen niet van belang. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het weigeren en intrekken van de vergunningen verder gaat dan noodzakelijk is om te voorkomen dat de vergunningen worden gebruikt om strafbare feiten te plegen en uit strafbare feiten verkregen of te verkrijgen voordelen te benutten. Om die reden

strekt de afwijzing van de vergunningaanvraag en de intrekking van de verleende vergunningen niet tot een 'criminal charge'. Nu geen sprake is van een punitieve sanctie, wordt niet toegekomen aan de behandeling van het standpunt van [appellante] dat artikel 5:44, eerste lid, van de Awb analoog had moeten worden toegepast.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 16-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:511

Zaaknummer: 202102540/1/R4

Wetsartikelen: 3 lid 1 onder a en b Wet Bibob en 5:44 Awb

RECHTSPRAAK

Handhaving/Oirschot

Dient handhavend te worden opgetreden tegen het achterwege laten van een melding op grond van het Activiteitenbesluit dat minder dieren worden gehouden?

Casus

Verzoek om handhaving vanwege schending van de meldingsplicht van artikel 1.10, tweede lid, van het Activiteitenbesluit. Verweerder heeft dit verzoek afgewezen. Hij stelt zich op het standpunt dat, als wordt uitgegaan van een gemelde maximale veebezetting, bij onderbezetting geen sprake is van een afwijking van de gemelde gegevens en geen melding behoeft te worden gedaan. Ook is er volgens verweerder door de onderbezetting geen sprake van het veranderen van een inrichting, of van het veranderen van de werking daarvan. Er is namelijk geen sprake van het structureel beëindigen van een milieurelevante activiteit. De bedrijfsgebouwen en de stalinrichting zijn namelijk nog aanwezig, zodat deze niet structureel buiten gebruik zijn gesteld. Verder zijn er geen aanknopingspunten dat in de bestaande stallen geen vee(bezetting) kan worden gehouden overeenkomstig de meldingen en is er ook geen sprake van uitbreiding of verandering van de aard van de inrichting, of milieurelevante activiteit. Er behoeft dan ook geen nieuwe melding te worden gedaan.

Rechtsvragen

1. Is ook het houden van minder dieren dan eerder gemeld meldingsplichtig?
2. Was verweerder in dit geval gehouden om handhavend op te treden?

Uitspraak

1. Uit artikel 8.41, eerste lid, van de Wet milieubeheer, gelezen in samenhang met artikel 1.10, eerste en tweede lid, van het Activiteitenbesluit, volgt dat het doen van een melding van het oprichten of het veranderen van (de werking van) een inrichting een wettelijke verplichting is. Als er, zoals in dit geval, geen of minder dieren worden gehouden, behorende tot andere

categorieën rundvee dan de 84 vleesstieren op grond van de bestaande melding, is er sprake van een verandering die had moeten worden gemeld. Omdat deze melding ten tijde van de beslissing op het verzoek om handhaving niet was gedaan, was sprake van een overtreding. Verweerder was dan ook, anders dan hij in het primaire en het bestreden besluit heeft betoogd, bevoegd om handhavend op te treden.

2. Wanneer de melding achterwege blijft, staat strikt genomen de mogelijkheid open tot bestuursrechtelijke handhaving, zoals de oplegging van een last onder bestuursdwang of onder dwangsom. Toepassing hiervan ligt echter in het algemeen niet direct in de rede in gevallen als hier aan de orde, omdat de melding geen rechtsgevolgen heeft. Wel zou daartoe kunnen worden overgegaan in situaties waarin door het niet melden aan het bevoegd gezag belangrijke gegevens over de inrichting worden onthouden, waardoor ook de handhaving kan worden bemoeilijkt. Die situatie doet zich naar het oordeel van de rechtbank hier niet voor. Eiseres kan, omdat een melding niet is gericht op rechtsgevolg, met haar verzoek om handhaving vanwege het niet doen van de vereiste melding niet bereiken wat zij wil, namelijk dat er in de toekomst geen of minder dieren op de locatie kunnen worden gehouden. Dit leidt ertoe dat handhaving in die situatie, ten opzichte van daarmee te dienen doelen, onevenredig zou zijn.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 03-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2022:333

Zaaknummer: 20/2240

Wetsartikelen: 8.41 lid 1 Wm en 1.10 lid 1 en 2 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu en afwijken bestemmingsplan/Lansingerland

Dat onderzoek is verricht naar externe veiligheid is onvoldoende motivering om voor een multifuel-tankstation af te wijken van de milieucategorie uit het bestemmingsplan.

Casus

Verleende omgevingsvergunning voor het bouwen en in gebruik nemen van een multifuel-tankstation op het bedrijvenpark Prisma te Bleiswijk. Op grond van het bestemmingsplan is milieucategorie 3.1 toegestaan. Uit informatie van DCMR blijkt dat voor LNG en de gevraagde omvang moet worden uitgegaan van categorie 4.1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat er wel degelijk sprake is van een aanvaardbaar beschermingsniveau. Aan de omgevingsvergunning ligt een uitgebreid onderzoek naar het aspect externe veiligheid ten grondslag.

Rechtsvraag

Is het voor het afwijken van de milieucategorie uit het bestemmingsplan voldoende dat er onderzoek naar de externe veiligheid van het bedrijf heeft plaatsgevonden?

Uitspraak

De voorzieningenrechter constateert dat tussen partijen niet in geschil is dat een multifuel-tankstation niet als zodanig in de VNG-Brochure is opgenomen en dat als uitgangspunt in het bestemmingsplan is vastgelegd dat langs de randen van het terrein de milieucategorieën 3.1 en 3.2 zijn toegestaan. Met de stelling in het verweerschrift en ter zitting dat van het uitgangspunt in het bestemmingsplan niet wordt afgeweken omdat voor wat betreft het aspect veiligheid het multifuel-tankstation ruimtelijk aanvaardbaar is, miskent verweerder dat het project uiteindelijk als milieucategorie 4.1 is te bestempelen (waarvoor een afstand van 100 m geldt) en dat er, door het plaatsen van het multifuel-tankstation op de betreffende locatie, afbreuk wordt gedaan aan de in het bestemmingsplan vastgestelde eis dat aan de randen van het

terrein de milieucategorieën 3.1 en 3.2 zijn toegestaan. Hoewel verweerder bij de totstandkoming van het bestreden besluit de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure heeft gevoerd om af te wijken van het bestemmingsplan, zijn er naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in het bestreden besluit geen (afdoende) overwegingen gewijd aan het ter plaatse toestaan van een milieucategorie 4.1 inrichting. Evenmin heeft daar een (afdoende) belangenafweging aan ten grondslag gelegen. Dat er door AVIV een locatiespecifiek onderzoek is verricht, maakt niet dat het bestreden besluit wat betreft de afwijking van het bestemmingsplan aangaande het ter plaatse toestaan van een milieucategorie 4.1 inrichting, voldoende zorgvuldig is voorbereid.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:961

Zaaknummer: ROT-21_06200

Wetsartikelen: